

FOUR ELEPHANTS IN A P&G CAR

Ferdinando Frega - Nando the Scribe

APAT NA ELEPANTE SA ISANG KOTSE NG P&G

THE P&G SAGA · 04

Isang taon pa lamang mula nang mailathala ang gillettenarrative.

Nang tumunog ang telepono.

Walang puwang para sa duda ang numero. Prefix plus one.

Estados Unidos. May taga-bahay na gustong makaalam tungkol sa akin.

“Hello po. Magandang umaga. G. Frega?”

“Oo, sige po.”

“Ako po si Anna. Mula sa P&G sa Cincinnati.”

“Mula kanino?”

At sumagot ako: tingnan mo, kailangan pang mag-asawa muna ng anak ko, pagkatapos ay magkaanak, at saka ako mag-o-order sa kliyente kong mamamakyaw. Umaasa akong makapag-order ng Pampers girl — para sigurado tayong batang babae ang isisilang. Hindi ako direktang bumibili sa kompanya — wala akong kakayahan. Ni wala akong puwesto sa estante para sa mga display.

Natawa siya. Ramdam kong hindi niya inasahan ang isang tulad ko.

Pagkatapos ay mabilis niyang sinabi na siya ang sekretarya ng CEO. Kung libre ba ako para sa maikling usapan at kung paano niya siya maikokonekta sa akin.

Pero Indian siya. Taga-India. Kung tama ang naaalala ko, tatlong wika ang sinasalita niya.

“Ikonekta mo siya. Tingnan natin kung ano ang gusto niya.”

“Hello. Magandang umaga, Frega. Si Mr. J ito. Kumusta ka?”

“Mabuti po, G. Pangulo. At kayo po, kumusta?”

“Mabuti, salamat. Ganoon din.”

“Sabihin po ninyo, G. Pangulo. Ano po ang maitutulong ko?”

“Pero 70 dolyar na lang po ang hawak ko ngayon. Kung kailangan ninyo ng pautang — huwag po kayong lalampas sa halagang iyon.”

Ngumiti siya. At pinanatag ako. Walang ganoong mangyayari. Sa ngayon man lang.

“Makinig ka, Frega. Mahigit isang taon na ang nakararaan, gumawa ka ng isang site — gillettenarrative — kung saan ipinamimigay mo ang mga produktong pansalaysay, audio, at trailer. Nabasa ko ang inialay mo sa akin. Pero ipinaalam sa akin ng mga kasamahan ko na hindi lang kaming tatlo ang nagbabasa. Marami pang iba.”

“Lumampas na kami sa isang bilyon. At nagsisimula pa lang kami. At sa daan, nasakop mo na ang lahat ng paghahanap namin tungkol sa Gillette sa web. Kung gusto naming maglunsad ng bagong produkto sa merkado, kailangan ka pa naming pakiusapang maglagay ng ilang banner sa loob ng site mo.”

“Kaya, ano ang gagawin natin, Frega?”

“G. Pangulo. Ang unang dapat gawin — sabi nga ng mga magsasaka noon — ay siguraduhing batang babae ang isisilang. Sa ganoon ay garantisado ang mas maraming mamimili. Mas malaking kita. At mga dibidendo.”

“Saka na natin tingnan ang iba. Tungkol sa banner — walang problema. Gagawin ko nang libre. Hindi ako tumatanggap ng pera

mula sa aking ina.”

“Huwag po kayong mag-alala sa akin. Nabubuhay ako ayon sa ugali ng Inang Gillette. Hindi siya kailanman bumibitiw.”

“Iniisip ko,” sabi ng Pangulo, “na dalawin ka. At dadalhin ko ang pirmadong perang papel na dolyar. Iyong buong-kabaitan mong ipinakilala sa buong mundo. At kakainin ko ang sandwich na may mortadella na labis mong ipinapananabik sa akin — kahit hindi ko pa ito natitikman kailanman.”

“Karne po iyon ng kabayo, G. Pangulo. Kung ayos iyon sa relihiyon ninyo — napakaganda. Kung hindi, ‘nduja na lang tayo. Maanghang na sili ng Calabria na ginawang palaman.”

“Ngayon. Bago po kayo sumakay sa eroplanong iyon — may bugtong po akong Indian para sa inyo.”

“Kung may apat kayong elepanteng ililipat mula sa isang lungsod papunta sa iba. At kailangan ninyo silang pagkasyahin sa isang maliit na kotse — isang matipid na modelo ng P&G, dahil kailangan nating makatipid. Saan ninyo sila ilalagay?”

“Hmm. Frega. Dalawa sa mga upuan sa harap. At dalawa sa likod.”

“Salamat po, G. Pangulo.
Maaari na po kayong sumakay sa lipad na iyon.”

“Isang karangalan po ang salubungin kayo.”

Ferdinando